

Miroslav Žamboch

Mladý válečník

Území dnešních Spojených Států Amerických, pravděpodobně stát Oregon, druhá polovina 18. století

Zastavil jsem mulu a pozorně se rozhlédl po okolí. Stezka byla zřetelně vyšlapaná a tvrdá jako kámen, malinové houští po stranách polámané od převážených rozměrných nákladů. Nalevo jsem míjel velkou mýtinu po vykácených cedrech. Netušil jsem, na co někdo potřeboval tolik dřeva. Ve vzduchu se vznášel kouř mnoha ohnišť a pach, který jsem neznal. Všude okolo jsem cítil lidi. Spoustu lidí a to mě znervózňovalo. Byl jsem zvyklý jen na dědečka a občas, ne vícekrát než jednou za měsíc, se v našem srubu v horách stavoval jeden nebo dva trapeři. A to jen v době lovecké sezóny. V zimě jsme zůstávali úplně sami. Sundal jsem z ramene ručnici, zkontroloval, zda se ucpávka neuvolnila a kule s prachem jsou stále v hlavni. Byla to dobrá zbraň, patřila mému tátovi. Dokázal jsem s ní na sto kroků trefit jelena rovnou do oka. Všechno bylo v pořádku. Přitáhl jsem si řemen, aby mě pažba tolik nebouchala do stehén. Ručnice byla skoro větší než já a špatně se nosila. Těšil jsem se, až vyrostu a budu vysoký jako ostatní muži. Dědeček říkal, že to nepotrvá dlouho. Pobídl jsem mulu a pokračoval v cestě. Po celou dobu, co jsme sestupoval od nás z hor dolů, do nížiny, jsem se nebál. V lese jsem bylo doma. Teď jsem však začínal mít takový divný pocit. Možná to byl strach. Obklopovalo mě příliš mnoho neznámých věcí.

Před setměním se přede mnou otevřel výhled na největší dům, který jsem kdy viděl. Byl dobře desetkrát větší než náš srub v horách. Až když jsem dorazil blíže, pochopil jsem, že to není jediná budova, ale několik domů obklopených dřevěnou palisádou. Dorazil jsem k Fort Gnappu, pevnosti, kde lidé Severozápadní společnosti vykupovali kožešiny. Kůly byly nahoře zašpičatělé a dobře třikrát vyšší než já. Přesto mi to nepřipadalo dost. Kůra byla špatně otesaná a nahoru bych se dokázal vyšplhat než by jeden řekl švec. A seskočit dolů jakbysmet. Prošel jsem branou. Na hliněném prostranství právě traper s vydří čapkou na hlavě sedlal koně. Podíval se na mě a přátelsky se zašklebil.

"Za obchodem chlapče?"

Měl vousy a dlouhé neupravené vlasy, ale jeho puška se leskla čistotou a zásobní kůň nesl velký náklad zásob. Zřejmě právě vyrážel na stezku.

"Za obchodem," přikývl jsem.

"Dej si pozor Watermana, je tu poprvé a je to chlápek, který by klidně podfoukl kluka jako seš ty."

Kývl mi na pozdrav a odjel.

Stál jsem a rozhlížel se. Nebál jsem se Watermana ani nikoho jiného. Teda, možná jenom trochu. Ne kvůli tomu, že to asi byl ' mocný pán, vysoký úředník společnosti, ale kvůli tomu, že zde bylo tolik lidí. Zavedl jsem mulu do stáje, nacpal jí do koryta seno a náklad schoval přímo v maštali. Právě kvůli němu jsem tady byl. Přivážel jsem sebou tři balíky prvotřídních bobřích kůží, takových, které se prodávají padesát centů za kus. Správně se mnou měl jet dědeček, ale upadl a zlomil si nohu. Teď čekal ve srubu až se vrátím i se zásobami na zimu.

Fort Gnap nebyl tak velký jak jsem si na první pohled myslel. Kromě hospody, stájí, budovy společnosti a skladišť společnosti zde vlastně nebylo nic. Když jsem nakoukl do hospody, nikdo si mě nevšímal, všichni stáli shromáždění okolo největšího stolu uprostřed a debatovali s malým tlustým mužem v červeném kabátě a blond paruce. Smlouvali o cenách. Chvilí sem poslouchal. Za dvě bobří kůže ani z poloviny tak dobré jako ty moje chtěli deset liber mouky. Podle toho, co mi řekl dědeček, oproti loňsku ceny stouply. Mohl jsem chtít více než padesát centů za kus. Možná i pětasedmdesát. Rychle jsem si to přepočítal a vyšlo mi to stejně. Psát a počítat jsem se naučil teprve minulou zimu. Chvilí jsem si otlého Watermana prohlížel. Nevypadal jako někdo, s kým bych si musel dělat starosti. U nás v horách by nepřežil ani měsíc. Vyklouzl jsem ven. Hluku a smradu z kořalky jsem měl plný nos. Už se setmělo a brána byla zavřená. Nedělalo mi to starosti. Ze střechy jedné z budov jsem vylezl na palisádu a skočil na druhou stranu. Ručníci jsem si vzal samozřejmě s sebou. Odhodil jsem ji těsně před dopadem, abych se o ni nepřerazil. Chtěl jsem se podívat na Mountine Missouri. Dědeček říkal, že je to nádherná řeka. Fort Gnap stál ani ne dvě stě yardů od břehu. Klidná hladina odrážela měsíc, výhled zastírala neproniknutelná zmlé amerických topolů, olší a lísek, odevšad se linulo kuňkání žab. Bylo to nádherné, netušil jsem, že řeka může být tak velká. U nás v horách tečou jen potoky a horské bystřiny. Podle traperů se Mountine Missouri vlévalo někde dole do skutečné Missouri a ta do Missisipy, která prý byla ještě mnohem větší. Připadalo mi to nepředstavitelné a přemýšlel jsem nad mapou, kterou mi kdysi načrtl opáleným dřívkem na kámen starý lovec kožešin. Nevěděl jsem, že čárky, které kreslil, ve skutečnosti znamenají tolik vody. Nechtělo se mi přespávat v pevnosti, udělal jsem si lože z větví, přikryl se houní a usnul.

Jakmile po rozbřesku otevřeli bránu protáhl jsem se dovnitř a zamířil do hospody.

V sále ještě nebyl žádný z traperů, Waterman si chystal pokladnu, peníze, váhy a zboží na výměnu. Mohl jsem všechno vyřídit ihned a ještě před polednem zamířit domů. Měl jsem o dědečka trochu starost, protože nemocní se nemají dlouho zůstat o samotě.

S námahou jsem balík kožešin dovlekl až před Watermana. Uvnitř už bylo pár lidí, ale nikdo ještě neobchodoval, muži snídali, kouřili první ranní cigarety a zvědavě se mě prohlíželi.

"Přišel jsem obchodovat," řekl jsem bez okolků Watermanovi.

Dědeček vždycky říká, že se má jít rovno k věci.

"A s čím pak, chlapče?" řekl.

Nelíbil se mi on ani jeho hlas, ale pokud se choval slušně a obchodoval poctivě, nic to neznamenal. Mohla to být klidně i moje chyba. Podal jsem mu jednu bobří kůži a počkal, až si ji prohlédne a promne v prstech. "A kolikpak bys za nic chtěl, mládenče?" zeptal se o něco uznalejším tónem.

"Sedmdesát pět centů, taky pak nakoupím mouku, střelný prach, olovo a jednu láhev pálenky, dva nové nože, pokud budou dobré," vypočítával jsem.

Waterman se poškrábal na pleši.

"Na to jak seš mladej, chlapče, seš docela dobrej obchodník. Ale беру to, ty kůže jsou opravdu prvotřídní."

"Já ti je dám za padesát centů jednu," řekl někdo za mými zády.

Překvapeně jsem se otočil. Stál za mnou obrovský chlap s hranatou čelistí a očima utopenýma pod huňatým obočím. Pěsti měl velké jako moje hlava, v pochvě na levé boku šavli a na pravém se mu na koženém řemínku houpal skalpovací nůž. Za ním stálo ještě pět dalších, kteří vypadali stejně nebezpečně. Tohle nebyli trapeři, ale lovci skalpů, kteří vydělávali na válce mezi britskými a francouzskými osadníky. Málem se mi podlomila kolena. Dědeček ale vždycky říkal, že všichni muži se bojí, ti stateční to jen nedávají najevo.

"Ty kůže jsou moje! Za padesát si nabízejte svoje!" řekl jsem rozhodně. Zalitoval jsem, že nemám svou ručnici. Nechal jsem ji ve stáji. I když na tak malou vzdálenost by mi asi nebyla moc platná.

"Už sou moje, chlapče," řekl ten muž a podíval se na Watermana.

"Tak co? Za padesát? Souhlasíte?"

"To nemůžete!" obrátil jsem se na obchodníka, "dobře víte, že mu nepatří!"

Tlustý Waterman se sklouzl pohledem na mě, potom na obra a jeho muže v pozadí.

"O.K., Slayere, ale nakoupíš u mě zásoby!"

"Jasně, dohodneme se!"

"To je krádež!" postavil se rozhořčeně na mou stranu šedovlasý lovec kožešin.

Slayer se jen otočil na patě a v jeho ruce se zaleskla šavle. Viděl jsem, že chce muže seknout do krku a vrhl jsem se proti němu. Jako bych narazil do skály. Traper se skácel na zem se zakrváceným obličejem, ale žil. Než jsem stačil uskočit, něco mě zdvihlo do vzduchu, až jsem nohama nedosáhl na zem.

Slayer si mě prohlížel jako žábu vytaženou z vody.

"Chlapče, ty kůže jsou moje, smiř se s tím, nebo tady Watermanovi prodám i tvůj skalp, bez tak je ještě před pár lety vykupoval, že jo!" mrkl pobaveným pohledem po obchodníkovi.

Šedovlasý traper se pokusil vstát. Byl oslepený krví. Proto ztratil směr a vrávoravě vykročil směrem ke Slayerovi. Ten, aniž by mě postavil na zem, jen krátce vyrazil pravačkou a bodl šavli muži do hrudníku. Černoch z jeho doprovodu, který měl vlasy spletené do copánků si klekl a několika zkušenými pohyby trapera skalpoval. V sále bylo ticho, všichni se dívali

stranou, udělalo se mi špatně. Všude byla krev a kůže při odtrhávání od masa děsivě praskala.

"Skalp, jako skalp," pokrčil rameny Slayer, a díval se přitom na Watermana, "Koupíš od nás i tyhle dva?"

S hrůzou jsem viděl, že šahá po skalpovacím noži. Jenže i já jsem měl nůž u pasu. Bleskově jsem ho tasil a sekl po paži, která mě držela. Polekaně mě pustil, než se vzpamatovali, vyběhl jsem z hostince do stáje. Vyrázili za mnou. Ve chvíli, kdy jsem sahal pro pušku se ve vchodu objevil první z nich. Vysoký hubený blondýn. Měl v ruce křesadlovou pistoli, jenomže mu bylo líto náboje a hnal se na mě s nožem. Spoušť jsem zmáčkl ve chvíli, kdy se mi ručnici snažil vytrhnout z rukou. Rána ho odmrštila do náruče jeho druhů, na okamžik, jim zatarasil vchod. Sebral jsem pistoli, která mu vypadla z rukou, svou ručnici a druhým východem utíkal pryč. Jako duch se tam objevil černoch. Naneštěstí kromě mačety žádnou zbraň neměl a když jsem na něj namířil, uvolnil mi cestu.

Než se vzpamatovali, ukrýval jsem se pod břehem ve spleti kořenů starého vykotlaného topolu. Až teď jsem si uvědomil, do jakého nebezpečí jsem se dostal. Podlomila se mi kolena a musel jsem si sednout do kalné zbahněné vody. Trásl jsem se strachem a závratí, trochu jsem plakal. Věděl jsem jen, že musím přemýšlet. Že musím hodně moc přemýšlet, protože jinak se z téhle šlamastyky nedostanu. A pokud se z ní nedostanu, můj dědeček v našem srubu umře hladu. Zhluboka jsem se nadechl. Vodu jsem měl až k pasu, konec rohu se střelným prachem, který nosím zavěšený na krku, se v ní máčel. Přemýšlet! Jestliže mi navlhne prach, dostanou mě. Moje neopatrnost a hloupost mě naštvala, už jsem se tolik nebál. Stál jsem až po pás ve vodě a cítil, jak mi zuby začínají drkotat zimou. Věděl jsem však, že za žádnou cenu nesmím vylézt. Hledali mě a podle zvuku, který tropili, jich bylo mnohem víc, než dva nebo tři muži. Zřejmě přemluvili i nějaké další trapery.

"Není daleko, to vám říkám!" slyšel jsem říkat někoho z francouzským přízvukem. Takovým mluvili lidé z Jižní Karolíny, "Dávejte si na něho ale pozor! Má pistoli a ručnici. A střílet umí!" "Stáhnou z něho kůži za živa! Bude pištět jako sele" odpověděl jiný muž. Strachem se mi na okamžik doopravdy podlomila kolena. Poznal jsem Slayerův chraptivý hlas. Svou výhrůžku pronesl klidným sebejistým tónem, jakoby o nic nešlo a něco podobného prováděl každý druhý den.

"Ztratil jsem stopu. Je lehký jako liška a nenadělá víc stop než vlk. Nenajdem ho. Potřebovali bysme tady nějaký indiány, ti tohle území znají jako své boty"

Tentokrát promluvil černoch. Někdo se mu chvíli posmíval a oslovoval ho přitom Blacku. Potom se kroky i hlasy vzdálily a slyšel jsem jen přirozené zvuky žijícího pralesa. Cvrkání hmyzu, zpěv ptáků, šelestění křovin, když se jimi prodírala malá zvířata. Až za hodně dlouho jsem se odvážil vylézt ze své skrýše pod vrbou. Bylo dávno poledni a pod příkrovem korun stromů, kam šikmé paprsky slunce naklánějícího se k západu příliš nepronikaly, začínala být zima. Potřeboval jsem se ohřát a osušit. Jenomže kdybych já byl na místě těch lumpů, určitě bych počkal do setmění a šel se porozhlédnout, zda nespátřím v okolí pevnosti oheň. V

nocí je záře plamenů i skrze stromy vidět hodně daleko. Ručnici jsem pečlivě očistil, nabil, hlaveň ucpal smotkem látky napěchovaným travou, aby se dovnitř nedostala vlhkost. Potom jsem ji schoval v dutině kmene starého jilmu a zahrnul suchým listím. Pistoli jsem si zastrčil za opasek a opatrně jako vlk se vracel k pevnosti. Dědeček vždycky říkal, že lovec musí být chytřejší než zvěř, kterou loví, protože sám je mnohem pomalejší a neobratnější, než ten nejposlednější jelen nebo srnec. Já jsem byl šťvaná kořist a nikoho jsem nelovil, ale pokud jsem chtěl uniknout, musel jsem je přelstít a chovat se tak, jak ode mě nečekali. Poslední místo, kde by po mě pátrali, byla samotná pevnost.

Krátce po soumraku jsem přešel palisádu. Brána už byla zavřená. Počkal jsem, až venku nikdo nebude, přeběhl přes volné prostranství a ukryl se přímo ve stájích. Na půdě se skladovala píce pro zvířata. Na jaře a v létě, když bylo v okolí dost čerstvé trávy, nikdo nahoru nechodil. Doufal jsem, že až noc pokročí, vyslechnu něco z řečí v hospodě. Jak jsem tak ležel na prknech zahrabaný v seně a čekal, až šaty na mém těle uschnou a mně přestane být zima, uvědomil jsem si, že už nechci jen utéct a zachránit se. Přestože to bylo šílené a asi i hloupé, protože jsem byl jen malý kluk, chtěl jsem dostat své kůže zpět. Bez peněz za jejich prodej, bychom v horách zimu nepřečkali, navíc by dědeček nedostal své léky.

Usnul jsem, probudilo mě až vrzání vrat do stáje a závan studeného vzduchu.

"Je chytřejší než se zdá. Nerozdělal si oheň. Prosmejčili jsem okolí široko daleko, ale nenašli jsem vůbec nic, mám toho plný zuby," nadával někdo.

"Dem si dát trochu kořalky. Brzy ráno vyrážíme, Slayer se domluvil s Watermanem, poveze mu zboží dolů po řece až do Červeného Friska."

Spánek byl rázem pryč, horečnatě jsem uvažoval. Červené Frisko byla skutečné město na dolním toku Mountine Missuri. Nikdy jsem tam nebyl, ale slyšel jsem o něm vyprávět. Prý tam bylo tolik domů, že je museli stavět do řad, aby se do města všechny vešly a vládli tam králové. Někdy angličtí, jindy francouzští. Lidé se odlišovali podle barvy krve. Ti nejdůležitější měli krev modrou. Nikdy jsem nepotkal člověka s modrou krví. Každý, koho jsem kdy viděl zraněného, ji měl obyčejně červenou. Ale taky jsem nikdy nenavštívil město. Červené Frisko bylo důležité, protože v něm trvale sídlily společnosti vykupující kožešiny. Vypadalo to, že pokud chci získat svůj majetek zpět, musím sledovat Slayera až tam.

Opatrně jsem se slezl dolů z půdy a vydal se k hospodě. Krčil jsem se pod jedním z oken. Okenice byly zavřené, ale naštěstí nedoléhaly těsně, takže jsem po chvíli snažení nožem vytlačil závlačku a trochu, ne víc než na palec, okno pootevřel. Zvuk byl rázem jasnější a rozuměl jsem, o čem se baví nejbližší sedící. Po chvíli jsem se odvážil dovnitř opatrně nahlédnout. K Slayerovi patřili další čtyři muži. Černoch přezdívaný Black, menší snědý chlapík s kudrnatými vlasy a zlatou naušnicí v uchu, dva pihovatí zrzavci, kteří si byli tak podobní, že museli být bratři ne-li dvojčata. Probírali budoucí práci. Nejprve měli na lehkých člunech dopravit zboží z Fort Gnapu padesát mil po proudu do Velkého Gnapu. Tam měli od Watermanových lidí přebrat budovaný vor, na který se naloží ještě další kůže a na něm se plavit až do Červeného Friska. Nikdo z nich dolní tok

řeky příliš neznal, proto hodlali najmout nějakého chlápka, který se jmenoval Ridger. Podle toho, co říkali, to byl opilec, ale několikrát už dolní tok projel a dovedl v téměř stojatých meandrech řeky a okolních močálech najít pravé řečiště.

"A co uděláme s tím klukem? Necháme ho plavat?" zeptal se nakonec Black.

Slayer zavrtěl hlavou.

"Ne. Dole ve městě, by nám mohl způsobit potíže, kdyby nás objevil z krádeže. Jeho děda i otec měli poměrně velký slovo mezi angličany a dodneška se na ně úplně nezapomnělo. Když nás bude sledovat, vyřídíme to s ním my, když zůstane tady, postarají se o něho dva havraní indiáni. Za soudek ohnivý vody ho rádi vodkrouhnou. A ještě dostanou vod frantíků prachy za skalp. Nechám jim soudek kořalky u Watermana. Dá jim ho za jeho hlavu. Klidně i bez vlasů."

Společnost se u bujaře zasmála. Nic dalšího už jsem se nedozvěděl. Vrátil jsem se do stáje a snažil se usnout. Jenomže se mi v hlavě honilo příliš mnoho myšlenek. Ráno, ještě před rozedněním jsem se vydal do místního skladu na lup. Ukradl jsem si pár liber nasoleného masa a balík sucharů. Tábornické vybavení jsem měl vlastní. Potřeboval jsem být v Velkém Gnapu dříve než oni, abych se seznámil s řekou a promyslel si, co dál. Doufal jsem, že se mi podaří své kůže ukrást. A taky jsem se vůbec nechtěl vidět s těmi indiány. Ti by mě dneska v pralese určitě vystopovali. Na cestu jsem se vydal, ještě než se pevnosti probudila. Byla téměř ještě tma a ve vzduchu se vznášela noční vlhkost, ale já se nebál. Tohle byla divočina, prales zvířata, která, i když jsou nebezpečná, nejsou zdaleka tak zákeřná, jako lidé. Měl jsem dojem, že začínám rozumět spoustě věcí, o kterých mi občas povídal dědeček.

Až do poledne jsem šel bez přestávky a snažil se nezpomalovat. Bylo to těžké, protože při každém kroku mě pažba ručnice tloukla do stehén. Nejraději bych ji někde schoval. Měl jsem přece ještě pistoli. Jenomže s pistolí trefíte cíl tak možná na dvacet kroků, s ručnicí i na desetkrát větší vzdálenost. Navíc jich proti mně bylo nejméně pět a dvě kulky jsou víc než jedna.

Když se stíny začaly opět prodlužovat, sedl jsem si pod topol na koberec z popadaného listí a s úlevou se opřel o kmen. Přestože jsem neměl hlad, přinutil jsem se sníst několik kousků masa a půlku placky. Všechno jsem zapil vodou z nedalekého potůčku. Dědeček mi mnohokrát říkal, že nejhorší je, když člověk pro únavu zapomíná na jídlo. Odhadoval jsem, že jsem pralesem neurazil víc než sedm mil. Po vodě určitě jeli rychleji, ale řeka Mountine Missouri se kroutila jako hlad, takže to do Velkého Gnapu měli o takových dvacet mil dál než já. Doufal jsem, že je dokážu předehnat. Přestože se mi moc nechtělo, zvedl jsem se a dal se na další pochod.

Naštěstí svítilo slunce. Bez něho bych nedokázal určit světové strany a určitě bych se ztratil. Několikrát jsem sice viděl mapu okolí řeky, ale nebyl jsem si jist, zda si ji pamatuji dobře. Dokázal jsem jít až do večera, i když určitě ne tak rychle jako zpočátku.

Se západem slunce se ochladilo. Nejraději bych si rozdělal oheň, troudu i ocílku jsem měl s sebou, ale bál jsem se, že by mě Slayer s ostatními uviděli. Klidně se v okolí mohli potulovat i indiáni. Oheň je v noci vidět na velkou vzdálenost. Kdo chce zůstat nespátný, musí se obejít bez něho. Místo ohřátí u ohně jsem se omyl studenou vodou v potůčku, potom jsem si připravil hromadu listů, do kterého jsem se zahrabal. Hmyz, který se všude okolo mě hemžil, mi vůbec nevadil.

Vzbudil jsem se brzy ráno. Bylo chladno, až se u úst srážela vodní pára, ale v dece pod listím jsem se cítil docela dobře. Pořádně jsem se nasnídal. Zbývala mi sotva polovina jídla, netušil jsem, že toho dokážu tolik sníst. Umínil jsem si, že budu muset začít šetřit. V okamžiku, kdy jsem si na záda nahodil batoh a přes rameno ručnici, jsem zaúpěl bolestí. Za včerejší cestu jsem zaplatil spoustou modřin, některé byly skoro krvavé. Věděl jsem, že dnes už nedokážu jít tak rychle jako včera, přesto jsem se snažil, jak nejvíc jsem mohl. Na noc jsem se utábořil nedaleko řeky. Neviděl jsem ji, ale cítil jsem vlhký vzduch. Opět jsem si nerozdělal oheň, i když jsem váhal. Cítil jsem se mnohem unavenější a slabší než včera. Usnul jsem skoro okamžitě, ale v noci, podle hvězd teprve krátce po setmění, mě probudily lidské hlasy a záře ohně. Nejprve jsem se strašlivě lekl a zavrtal se co nejhlouběji pod větev, kterými jsem se přikryl. Potom jsem se sám před sebou zastyděl, protože jsem se choval jako malý kluk. Můj dědeček by to tak určitě řekl. V noci, ukrytého pod mohutným jilmem, by mě nenašel ani král stopařů.

Vzal jsem si ručnici a opatrně, abych nestoupl na žádnou suchou větvičku, jsem se plížil k ohni. Někde zahoukala sova, nad sebou jsem slyšel létat netopýry. Spousta nočních dravců se právě vydávala na lov. Doufal jsem, že dokážu být stejně obratný a tichý jako oni. Bylo tepleji než předchozího dne. Možná to způsobilo změna počasí, nebo to, že jsem se vzdálil od hor. V okamžiku, kdy jsem dohlédl k ohni, jsem málem vykřikl zděšením. V malé zátočině tábořil Slayer se svými muži a co víc, byli tam i dva indiáni! Přitiskl jsem se k zemi a čekal. Srdce mi bilo rychle a bál jsem se, že mě prozradí i pouhý zvuk jeho úderů. Říká se, že i nejlepší bílý stopař se stěží vyrovná špatnému indiánskému bojovníkovi. Ti dva tam byli lovci skalpů a Slayer je právě poštal na mou stopu! Dědeček tvrdil, že indiáni nezkažení civilizací dokáží sledovat svou kořist i po čichu stejně jako skutečná zvířata. Bál jsem se, ruce se mi třásly a nedokázal bych ze sebe vypravit ani hlásku i kdybych to nejvíc potřeboval, jenomže jsem musel vědět, o čem si povídají. Kousek po kousku, píd' po pídí jsem lezl vpřed. Schovával jsem se za keřiky, za vyššími trsy trávy, každý dolík mi posloužil jako úkryt. Trvalo mi to nekonečně dlouho, ale nakonec jsem nebyl dál než deset metrů a i přes praskání ohně jsem je zřetelně slyšel.

"Ridger, ten chlápek, který nám pomůže přejít přes močály, je sice pěkně ožrala, ale cestu zná dobře. Navíc prý má mapu, kterou půjčuje svému společníkovi, když sám nemůže makat," říkal právě Slayer.

"Nebude to problém, při nejhorším si poradíme sami. Tak co, Ikunabato a Nabowapo, dostanete pro mě toho kluka?" obrátil se na indiány.

Plameny se na okamžik rozhořely jasněji a já zahlédl jejich tváře. Byli pomalované modrými a rudými ornamenty. To znamenalo, že jsou na

válečné stezce. Indián na válečné stezce je nebezpečnější než horská puma. Uznává jiné zákony než my, bílí lidé, proto je mu těžké porozumět a právě proto je tak smrtonosný nepřítel. Pokud jsem viděl, neměli pušky, ale krátké luky a vrhací tomahavky. Vyšší z nich, zřejmě Ikunabata, měl v pouzdře u pasu lesklý ocelový tesák. Ten byl v divočině pravým bohatstvím.

"My, havraní indiáni, nezabíjíme děti, ani ve válce," odpověděl Nabowapo a podíval se stranou, jako by Slayerem pohrdal.

Obrovskému zabijákovi to škublo ve tváři, ale ovládl se.

"Zabil dva naše muže a ukradl spoustu kůží a jídla, to je přece čin hodný muže!" odpověděl Black místo Slayera.

V první chvíli jsem si ho vůbec nevšiml, protože jeho černá kůže splývala s temnotou.

Nabowapa se na černého bojovníka se zájmem podíval. Vypadalo, že ho uznává mnohem víc, než Slayra.

"Opravdu? Je to opravdu tak, temná kůže?" ujišťoval se.

Black se uraženě postavil.

"Nepochybuji o tom, co jsem řekl, rudochu!"

Ikunabato jako by nic vytáhl z pochvy svůj tesák a začal ho brousit.

Zvuk oceli tažené po kameni všechny rychle uklidnil.

"To je opravdu čin hodný válečníka," připustil, Ikunabato po chvíli,

"zabijeme ho pro tebe Slayere, ale chceme za to víc, než ohnivou vodu.

Jednu z vašich ručnic, tu tvoji," ukázal na Slayerovu kulovnici.

Z dálky jsem nedokázal poznat, co je zbraň zač, ale podle odlesku světla měla osmibokou hlaveň.

Sáhl jsem na svou vlastní ručnici. Právě uzavřeli obchod, kde zbožím byla má smrt. V horách platí jedna zásada, život za život, smrt za smrt. Určitě bych se trefil, možná bych stačil vystřelit i z pistole a pochyboval jsem, že by mě v nočním pralese našli. Přiložil jsem pažbu k líci a umístil

Nabowapův spánek do výřezu mířidel. Potom jsem si to rozmyslel a vybral si Slayera. Bez něho by se jeho muži pohádali mezi sebou. Jenomže zase tu byli indiáni. Nakonec jsem se rozhodl, že zabiji Slayera. Dotkl jsem se ukazováčkem spouště, zatajil dech a potom jsem ručnici odložil. Připadalo mi, že tak nějak by to udělal Slayer, nebo některý z jeho kumpánů, ale já ne. Nechtěl jsem pošpinit památku svého otce a dědečkovu čest. Za žádnou cenu. S pocitem úlevy jsem se odplazil zpět ke své skrýši. Byl jsem rozhodnut vstát za prvního rozbřesku a uhánět do Velkého Gnapu. Už jsem věděl, co udělám. Nebo, alespoň, o co se pokusím.

Do velkého Gnapu jsem se dostal krátce po poledni následujícího dne. Byl jsem sice unavený a hladový, ale měl jsem radost, protože Slayerova loď v přístavišti nekotvila.

Pevnost se podobala Fort Gnapu, jen palisáda byla delší a uvnitř chráněného prostoru se mačkalo víc domů. Stáje, skladiště, budova společnosti, dva hostince, koželuhna. Bylo tu i víc lidí, ale už jsem se nebál tak jako poprvé. Zamířil jsem do prvního hostince, abych se vyptal na Ridgera. Na lavicích posedávalo pár mužů, někteří jedli, jiní se očividně

už od rána napájeli kořalkou. Uvědomil jsem si, že můj žaludek se dožaduje jídla, ale tornu už jsem měl prázdnou.

"Co ty tady děláš chlapče? S kým jsi přijel?" vybafla na mě žena v ušpiněné zástěře. Byla velká a třaslavá. V životě jsem neviděl někoho tak tlustého. Musela mít snadný život.

Než jsem stačil cokoliv říct, položila na jeden stůl další mísu a džbán s vínem.

"Přišli jsem s dědečkem z Fort Gnapu. Máme se tu setkat s mým otcem," řekl jsem první lež, co mě napadla. Nemohl jsem jí vykládat, co zamýšlím doopravdy.

Pohladila mě po vlasech a usmála se. Nemohl bych říct, že by se mi to líbilo, ale vypadala hodná.

"Počkej tady, něco ti přinesu," ukázala mi na lavici úplně v rohu, kde byla tma a nikdo tam neseděl. Poslechl jsem a zanedlouho před mě postavila talíř, ze které se ještě kouřilo. Vůně masa a zelí způsobila, že jsem měl najednou pusu plnou slin.

"Kdyby přišel šéf, řekni mu, že jsi zaplatil, jasný?" mrkla na mě a odešla za další prací.

Byla špinavá, ne moc upravená, ale pomohla mi.

Jídla bylo hodně, ale já měl ještě větší hlad, navíc jsem věděl, že další štěstí mít nemusím. Snědl jsem všechno. Přitom jsem poslouchal, zda nic neuslyším o Ridgerovi. Jeho jméno padlo několikrát a z řečí jsem pochopil, že především se vydal na řeku a jediný další lodivod ve městě je jeho společník Jofrey.

Protože jsme nechtěl, aby si mě někdo moc všímal, odešel jsem a vydal se hledat Jofreye.

O Ridgerovi se říkalo, že pije, jeho parťák nebyl o nic lepší. Objevil jsem ho v druhém hostinci a krátce po poledni měl co dělat, aby se udržel na židliče. Byl to menší chlapík s kulatým břichem a splihlými licousy.

Poroučel pití pro společnost u stolu a platil anglickými penězi.

"Jednou vyjedeš na řeku tak opilej, že zabloudíš!" smáli se mu jeho kumpáni, ale ochotně si přihýbali z přinesených džbánů.

"Možná," zachechtal se Jofrey a práskl rukou do stolu. "Daší víno!" objednal si.

"Ale já mám mapu!. Nakreslil jsem si ji, když mě Ridger poprvé ukázal cestu!"

Při těch slovech se poplácal po hrudi. Už jsem viděl dost, vyklouzl jsem z hostince a začal pátrat, kdo všechno se chystá po řece dolů. Měl jsem smůlu. Vojáci tady právě žádní nebyli, poslední obchodníci odjeli s Ridgerem. Právě proto neměl zřejmě Jofrey co na práci. Posadil jsem se na molo v přístavu a pozoroval lodě přivázané u břehu. Musel jsem změnit plány. Původně jsem se chtěl s někým svézt do Červeného Friska a tam požádat úřady o pomoc proti Slayerovi. Teď jsme nevěděl, jak se tam dostat. Možná kdybych měl mapu cesty přes močály. Ale stejně mi chyběla loď.

"Hej chlapče! Přidrž mi špičku, jsem plně naloženej!" vytrhl mě z myšlenek hlas.

Nehlučně jako volavka plachtící těsně nad hladinou se ke mně blížila kanoe. Vousáč se stříbrnými vlasy kormidloval a směřoval k molu. Poslechl jsem ho, pomohl mu a za chvíli už vystupoval na břeh. Byl to lovec kožešin, jeden z těch traperů, co sestupují mezi lidi, jen když musí. "Vypadáš zamyšleně, chlapče," řekl, když si před tím prohlédl mou ručnici a ranec.

"Přemýšlím, jak se dostat dolů do Friska, přiznal jsem.

"Proč?" chtěl vědět.

Ještě jednou jsem se na něho podíval. Podle toho jak člověk vypadá, se nedá poznat, jaký doopravdy je. To mi říkal už dědeček a sám jsem se o tom v poslední době přesvědčil. Na druhou stranu, muže jako on jsem znal. Drsní jako borová kůra, tuzí jako houžev, ale rovnější než jasanový prut. Řekl jsem mu, že se potřebuji dostat do města, abych zabránil zlodějům prodat mé kožešiny. Chvíli přemýšlel, žmoulal stéblo trávy a přitom vytahoval balíky kůže z lodi.

"Půjč si moji kanoi. Pak ji nech naložit na tažný člun někoho z lodníků jezdících proti proudu. Řekni jim, že je pro starého Stevensna. Oni už budou vědět."

Chtěl jsem mu poděkovat, ale jen mávl rukou.

"Až vyřešíš svůj obchod, chlapče. A hodně štěstí."

Ted' zbývalo získat mapu. Vrátil jsem se do hostince, kde seděl Jofrey, vmáčkl se do nejtmařejšího rohu a čekal. Kupodivu se zanedlouho zvedl a s lahví v ruce se vypotácel do schodů nahoru. Zřejmě bydlel přímo v hostinci. Mohl jsem počkat až do noci a vyšplhat k němu do pokoje oknem. Zatajil jsem dech a s žaludkem až v krku šel přímo za ním, jako bych k němu patřil. Prošel úzkou chodbou do nejvzdálenějšího pokoje a práskl za sebou dveřmi. Zanedlouho jsem slyšel hlasité chrápání. Nadechl jsem se, vydechla a otevřel.

Doopravdy spal. Obutý, v kazajce, lahev mu vyklouzla z ruky a napůl vytekla na podlahu. Kromě stolu a postele byl pokoj zaplněný bednami. všechny byly okované a na zámek. Samy o sobě představovaly celé bohatství. Najednou jsem si uvědomil, že můj nápad nemá smysl a riskuji úplně zbytečně. Pergamen s mapou mohl být úplně všude, trvalo by mi celé hodiny, než bych pokoje prohledal.

Jofrey se náhle napůl posadil a opilecky na mě mžoural. Srdce se mi rozbušilo, už jsem se chtěl dát na útěk. Místo vzteklého křiku se však zvrátil zpátky na postel. Nevnímal mě.

Vzpomněl jsem si, na jeho gesto, když mluvil o mapě. Jako na lovu králiků jsem se kousek po kousku přibližoval až k posteli a sáhl mu pod kazajku. Smrděl cibulí, kořalkou a tisíckrát vychladlým potem. I když jezdil po řece, musel se koupat hodně nerad. Nahmatal jsem kapsu a opatrně vytáhl tenkou ruličku. Za celou dobu se ani nepohnul, jen husté chmýří v nose se mu třásl v rytmu dechu.

Musel jsem se pořád napomínat, abych z hostince neutekl, ale normálně odešel. Nikdo si mě nevšiml.

Za půl hodiny už jsem pádloval dolů po řece. Zpočátku mi to moc nešlo, protože jsem dosud jen několikrát jezdil sám v kanoi, navíc se mi pádlo

zdálo těžké. Po chvíli jsem si však zvykl. Plynule jsem zabíral a držel se ve středu proudu, abych se vyhnul největším překážkám.

Dřevěná palisáda mi brzy zmizela za zákrutou, křik ptáků a šumění stromů se neslo nad hladinou a zdálo se, že kromě pralesa a řeky neexistuje nic jiného. Opět jsem byl sám v divočině a vlastně jsem se cítil bezpečněji než mezi lidmi. To však neznamenal, že jsem nekontroloval prach na pánvičkách pistole a ručnice. Muž, i když je jenom kluk, musím být vždy opatrný a připravený na všechno. Nad hlavou mi přeletěl říční sup a vpravo od přídě šplouchla ryby. Jindy bych zastavil a nalovil si večeři, jenomže teď jsem musel spěchat. Slayer a ostatní také nebudou vyčkávat. Zvláště když se dozví, že jsem před nimi.